

Interesse tonen in de ander is belangrijk

Robin Lanting is bewoner van het eerste uur. Hij bedacht de naam Bosvlinder. "Ik vond het passen bij Emmen Vlinderstad en de locatie aan de rand van het bos."

De compacte studio van Robin ligt op de begane grond. Aan het plafond hangen vierkante panelen. "Dat is mijn verwarming. De hele flat is gasloos. Er liggen zonnepanelen op het dak, ik kook op inductie. De gasprijzen stijgen, maar daar hebben wij geen last van. Daar heeft Domesta goed op ingespeeld."

"Ik ben sociaal en nieuwsgierig. Het idee om gezamenlijke activiteiten te ondernemen, sprak me aan. Maar wat me vooral triggerde, was de combinatie met woningen voor statushouders. Ik vind het echt leuk dat er medebewoners zijn uit Afghanistan, Pakistan, Eritrea en overal vandaan. Het is hier echt multi-culti! De taal is soms lastig, maar met handen en voeten kom je een heel eind."

Door de opzet maak je wat makkelijker contact met elkaar dan in een 'gewone' wijk. Interesse tonen in de ander, dat is belangrijk en dat gaat hier best makkelijk. Met twee andere bewoners

heb ik het terras vergroot, ik leen mijn fiets uit aan de buurman en sta klaar als iemand hulp nodig heeft bij een verhuizing.

Ik heb hier leuke contacten opgedaan. Zo nu en dan zie je zelfs hechte vriendschappen ontstaan. Dat is mooi om te zien, in een gewone wijk of flat gebeurt dat toch minder snel. En als er iets aan de hand is, kunnen we bij elkaar aankloppen. Soms zijn er gemeenschappelijke activiteiten, zoals een Oudejaarsborrel of een zomerbarbecue. Maar nooit verplicht hè, alleen als je er zin in hebt. Het is nog wel onze uitdaging om alle bewoners bij activiteiten te betrekken, voor zover ze dat willen natuurlijk."

"Mensen uit een 'gewone' wijk vragen wel eens hoe het hier is. Dan zeg ik dat het hier fijn wonen is in een gemoedelijke sfeer, waar iedereen elkaar groet."

Meer weten over deze nieuwsbrief?

Met vragen kan je terecht bij Gea Hoogeveen, tel (0591) 57 01 00 of e-mail g.hoogeveen@domesta.nl.

Nieuwsbrief De Bosvlinder November 2021

In deze nieuwsbrief:

- Drie jaar De Bosvlinder
- Bewoners over hun ervaring met wonen in De Bosvlinder

Wonen in De Bosvlinder

Drie jaar geleden kregen de eerste bewoners de sleutel van hun huis in De Bosvlinder. Misschien was jij daar ook één van.

Op deze prachtige plek wonen stathouders naast mensen die acuut een huis nodig hebben en huurders die al langer in Emmen wonen. Met elkaar maken jullie van De Bosvlinder je thuis. Een thuis waar burens elkaar gewoon gedag zeggen, af en toe helpen en soms samen activiteiten organiseren.

Wij vroegen 3 mensen die in De Bosvlinder hebben gewoond (of wonen) naar hun ervaring. Je leest hun verhaal in deze nieuwsbrief.

“Ik kijk terug op een goede tijd”

Vanwege privé problemen had Rudy Faneyte acuut onderdak nodig. “Ik wilde niet bij familie en vrienden op de bank slapen. Ik woonde in Hoogeveen, maar het maakte me niks uit waar ik terecht kwam, als ik maar iets kreeg. Al heel snel kon ik terecht in een studio aan de Boslaan in Emmen. Dat was echt super!”

“De Boslaan kwam voor mij precies op het goede moment. Ik had eigen ruimte nodig om tot mezelf te komen, en dat is ook gelukt. Ik was er echt heel blij mee. Ik kwam aan met alleen een rugtas op mijn rug. Ik sliep op een matras op de grond. Langzamerhand kwamen er spulletjes bij. Ik had geen tv, van mijn Afrikaanse buurman kreeg ik zijn wifi-code. Toen kon ik in elk geval YouTube kijken en Videoland, dat was fijn.

Ik was niet bij de voorlichting geweest en wist niets van het idee van gemeenschappelijke activiteiten. Wat ik ervan begreep, was dat er veel georganiseerd zou worden en dat mensen

vriendelijk en aardig tegen elkaar zouden zijn. Er was ook een bewonerscommissie om dingen te regelen, maar er gebeurde naar mijn gevoel niet zoveel.

In het begin heb ik wel initiatief genomen om van alles te doen. Ik leerde Robin en andere mensen koken, eerst in de gemeenschappelijke ruimte en toen bij mijn thuis. Ondertussen hield ik het groen bij en maaide ik het gras. Dat deed ik alleen, dat vond ik wel jammer. De huismeester zag mij met een kleine grasmaaier bezig. Hij heeft toen een elektrische maaier geregeld, erg prettig!

Vanaf het begin wist ik dat ik maximaal 2 jaar aan de Boslaan zou wonen. Na anderhalf jaar was er een huis in Hoogeveen beschikbaar. Dat heb ik toen geaccepteerd. Ik heb met veel plezier aan de Boslaan gewoond. Het is leuke studio op een prima locatie. En het was echt geweldig dat ik er zo snel terecht was. Ik kijk terug op een goede tijd.”

Edith van Poppelen las in een advertentie van Domesta dat er mensen zich hadden teruggetrokken voor de Boslaan. “Ik bekeek de plattegronden en de ligging en het was precies wat ik zocht! Ik schreef een motivatiebrief en kreeg bericht dat ik kon komen.”

Tekenles op zondagochtend

“Ik was al langer op zoek naar niet al te grote woonruimte. Ik wilde ‘vrijheid van spullen’, en had al flink veel weggedaan. De studio sprak me het meest aan, een soort van ‘tiny house’ van 37 m2. Niet duur en heel veel inclusief. Een heerlijk huisje!

De beoogde diversiteit van bewoners sprak me aan. Ik was docent handvaardigheid en ik zag me al tekenen en knutselen met kinderen in de gemeenschappelijke ruimte! Daarnaast was ik docent NT2 (Nederlands als 2e taal). Dus misschien zou ik medebewoners wat kunnen helpen met taalproblemen. Dat heb ik ook een paar keer gedaan.

Jammer genoeg woonde er maar 1 kind in de flat. Ik gaf haar tekenles op zondagochtenden. Dat was leuk! Ze bracht een klasgenootje mee en dan gingen we samen aan de slag in de gemeenschappelijke ruimte. Met 2 vrouwen van mijn leeftijd had ik een fijn contact. Verder waren er lieve, behulpzame jonge mensen, die mij hielpen sjuwen als het nodig was. Twee van hen hielpen me na een jaar zelfs met de verhuizing naar mijn volgende huis.

In het begin deden we veel samen, zoals een tuinplan maken en de hal versieren met kerst. We werden ook betrokken bij vergaderingen met de burens aan de Veenkampenweg. Zij wilden niet dat er een open doorgang zou komen vanaf de fietsenstalling naar hun straat. Dit vond ik een nare zaak. Ik kreeg het gevoel dat we gezien werden als een potentiële ‘tokkie’-flat.

Na een jaar werd ik onverwacht oma. Ik had nauwelijks plek voor een campingbedje, laat staan voor al het speelgoed dat ik in gedachten had. En een oma zonder zandbak, dat kan

natuurlijk niet! Mijn kleinkind woont in Aduard en ik wilde dichterbij wonen. Toen ben ik verhuisd.

Ik kijk terug op een leuke tijd. Ik was en ben erg gecharmeerd van het concept van De Bosvlinder. Ik heb ik er alle begrip voor dat het in het beging wat lastig verliep, maar iedereen deed op zijn eigen manier zijn stinkende best. Ik heb veel waardering voor de bewoners en de mensen van Domesta!”

